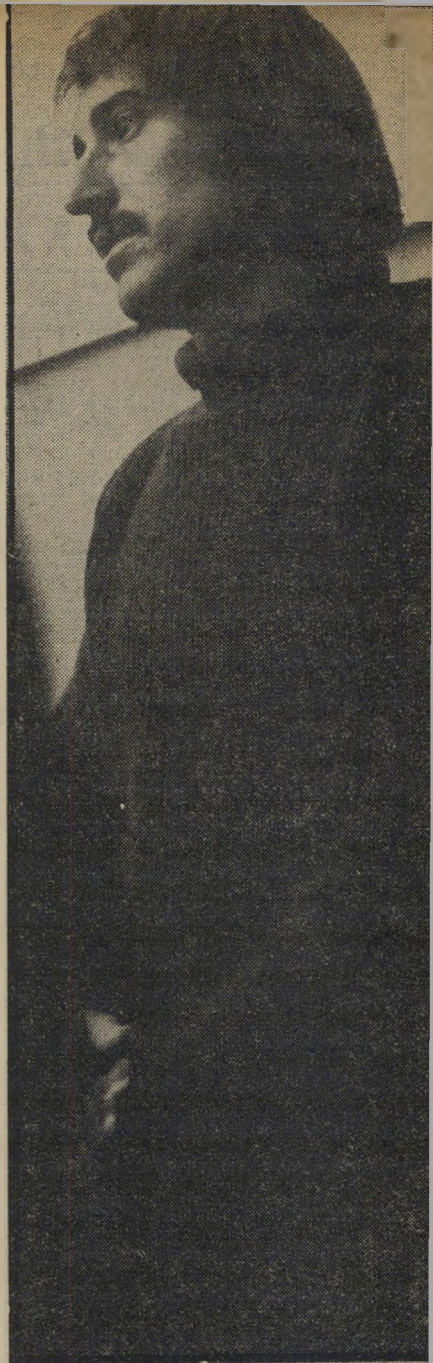

משוגע - לטובת מי?

לה יותר ויותר, וכנסה לשיחה עם קצין המיטרה הבכיר. תוך כך הזכירה, כי אותו מתנקש פגע באבנרי בצורה חמורה כבר לפני שנה וחצי.

„את טועה“, הגיב שגיב בביטחון גמור. „זה לא אותו האיש“.

„אבל אורי הספיק להגיד לי שהוא הכיר אותו“ התפלאה רחל.

„הוא מבולבל, ולא יודע מה הוא מדי בר“ קבע שגיב.

בכך נפתחה המערכה השיטתית של הי מיטרה להעלים את זהותו של המתנקש, להפחית ממימדי אשמתו, ולבלום כל חקיי רה רצינית אל מעבר למעשה בודד של חולת-רוח יחיד - ניסיון שניראה תחילה תמוה, לאחר-מכן מדהים - ולבסוף לבש מימדים שעוררו את ההשערות והניחושים החמורים ביותר.

מפקד מיטרת מחוז תל-אביב, ניצב דויד עופר, מיהר לבשר כי צוות מצטיין של המיטרה מונה לעסוק בפרשת ההת-נקשות באבנרי, ואומנם, הצוות, בראשותו של ראש-לישכת-החקירות במיטרת מרחב הירקון, סגן-ניצב יעקב שגיב, פעל במהיר רות.

כאשר היה ברור לשגיב כי הפרשה קיבר לה בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה את מימדי הנכונים, ולא את אלה שביקש הוא להצניק לה. בהצהרתו לעיתונאים כי אבר נרי נפגע בצורה שיטתית בלבד, הוא חש כי עליו לפעול. לכתב הארץ לענייני מיטרה, אבי ולנטין, הודלפה עוד באותו ערב הידיעה כי המיטרה תבקש איסור פירסום שמו של המתנקש.

ואכן, בהארץ של יום המחרת, יום שישי, הופיעה בעמוד הראשון הידיעה על כוננתו זו של המיטרה. עיתון יום ו

אורי אבנרי, מלווה עליידי אשתו רחל, וידידי-המישפחה פרופסור הנס קרייסלר, מובל מחדר-המיון בבית-החולים איכילוב אל חדר-הניתוחים. בעוד שמצבו של אבנרי הוגדר על-ידי הרופאים בין קשה לבינוני מיהר קצין-המיטרה, סגן-ניצב יעקב שגיב, לבשר לעיתונאים, שצבאו-על חדר-הניתוח, כי אבנרי נפצע פצעים קלים בלבד.

פגעה בריאות. דקירה מסוכנת ליד האוזן חתכה את הלחי השמאלית לכל רוחבה, אך לא פגעה באוזן או בעין. (הצורך לגלח קטע מן הזקן לשם התפירה עורר הלצות רבות בעת המלאכה). החתך העמוק בכף-היד השמאלית לא פגע בכל עצב חיוני ולא שיתק את היד, וכך גם הפגיעות אחרות בשתי הידיים.

במשך שעתיים תפרו הדוקטור מנדל באום ועוזריו את הפצעים, לאט וביסודי יות. כל אותה עת גברה ההמולה בחוץ כאשר עשרות עיתונאים, אנשי טלוויזיה ורדיו מן הארץ ומהעולם תובעים לראיין את הפצוע.

באותה שעה, כאשר הרופאים המודאגים בתוך החדר נועצו ביניהם, כדי לקבוע אם נפגעו ריאותיו של הפצוע, ואיזה נזק נגרם לידיו, שמעו העיתונאים בחוץ בשורה משמחת. קצין-המיטרה הבכיר, סגן-ניצב יעקב שגיב, בישר להם: „שום דבר לא קרה. אבנרי נפצע פצעים קלים, והוא ישחרר היום או מחר“.

התנהגות אישית

תמונה

ב מושפם זה נפתחה פרשה מורח שעמדה להאפיל, תוך שעות ספורות, על כל שאר פירטי ההתנקשות: התנהגותה המזרח של מיטרת ישראל.

ייכתן שהחלה כבר כמה דקות קודם לכן, רחל אבנרי, שהמתינה גם היא לפני דלת חדר-הניתוח, כשמשך-הטיפול נראה

בדרך אל חדר-הניתוח

אורי אבנרי, מלווה עליידי אשתו רחל, וידידי-המישפחה פרופסור הנס קרייסלר, מובל מחדר-המיון בבית-החולים איכילוב אל חדר-הניתוחים. בעוד שמצבו של אבנרי הוגדר על-ידי הרופאים בין קשה לבינוני מיהר קצין-המיטרה, סגן-ניצב יעקב שגיב, לבשר לעיתונאים, שצבאו-על חדר-הניתוח, כי אבנרי נפצע פצעים קלים בלבד.

„האיש הזה הוא רוצח“ הצביע על המת-נקש.

„לא נכון“ השיב האיש בעל הסודר האדום, בשלוה גמורה.

הנהג והנוסעים האחרים שלחו בנחום זולוטוב מבטיזעם, לא היה להם ספק שהוא מטורף.

„תפסיק להפריע ותן לנו לנסוע ו אין לנו זמן“ גער בו אחד הנוסעים. הנהג התי-כונן להתניע את המכונית.

„האיש הזה ניסה לרצוח את אורי אבנרי“ קרא זולוטוב.

הפעם התרגז האיש בעל הסודר האדום. „אני יחסל גם אותך“ צעק לעבר האדררי כל.

זולוטוב עט על הפסוק. „מה זאת אומרת גם ? את מי כבר חיסלת ?“

באותו רגע שלף המתנקש את הסכין, שהיתה חבויה מתחת לסודר שלו, וזינק ממקומו. הניף את הסכין לעבר פניו של זולוטוב. זה התכופף בשבריר-השניה תי-אחרון. היה זה ניסיון-הרצח השני תוך דקות אחדות.

לפתע הבחינה אורה לבנטון בניידת מיטרה שהגיעה למקום, אחת מכמה ש-קמעו באלחוט את ההודעה על ההתנק-שות באורי אבנרי. שני שוטרים שמעו את קריאותיה של אורה, ובישו של יעילות ומהירות זינקו לעבר המיניבוס, תפסו את המתנקש, נטלו את הסכין, דאפו אותו לתוך הניידת והובילו למעצר.

סיים של שנים

ב אותה שעה נעמה תורה זמורה רחל אבנרי מעבודתה הביתה. רחל, מורה בכיתה א' בבית-הספר היסודי הסמוך, היתה עייפה.

היא לא הבחינה בשום דבר יוצא-דופן. חמעלית הגיעה עלי-פי הזמנתה. ריצפתה היתה מכוסה בשלליות דם, אבל היא חשבה שאחד הדיירים הביא בשר לכלב, והדם נשף ממנו.

לשהגיעה לקומה שבע סברה כי טעתה בקומה. חדר-המדרגות המת בני-אדם נרי גשים. רחל בדקה שוב, ראתה שזו דיר-תה-שלה - ולפתע הבינה כי אירע משהו. מאז ההתנקשות בחייו של אבנרי, בי-1953 (בעיקבות פרשת קיביה) בראשית חיכרותם של השניים, מרחף עליה הסיס של התנקשות חדישה. מאז אירעה כבר שורה ארוכה של מעשי אלימות נגד הטולם הזה ונגד אבנרי עצמו.

מבין קהל השכנים וחברי-המערכת רא-תה רחל את בעלה יושב על הארץ בתוך שלולית של דם, כשהדם נוטף מכל חלקי גופו. אך עוד קודם שהספיקה לשמוע מי בעלה את פירטי המעשה, הגיע נהג האמי-בולנס, אבנרי קם על רגליו בתמיכת חברי-המערכת ואשתו, צעד שוב לעבר המעלית הנאמנה, ירד למטה בעמידה. בי-כאסה לבית האשכב על האלונקה, הוחש לתוך האמבולנס. מכיוון שלא היה באמבר-לנס איש מלבד הנהג עצמו, נסע צעיר מבני השכנים עם אבנרי ואשתו, כשהוא פותח וסוגר חליפות את חסימת הדם שעל זרועו של הפצוע, לפי הוראות הנהג. בי-צופרים רועמים דהר האמבולנס לעבר בית-החולים איכילוב.

במהירות-שיא הוכנס אבנרי לחדר המיון, כשתריסר רופאים ואחיות מצטופפים סבי-בו. הבגדים המגואלים בדם הוסרו מעליו, מנה גדולה של דם לעירו הותקנה עבורו, והוא מלאכת בדיקת הפצעים, ניקויים ותפירתם.

התמונה שנתגלתה היתה כימעט מדחיי-מה - אך מבחינה חיובית. כמחצית-התריסר פגיעות-הסכין החטיאו, כולו, אי-בי-רים חיוניים - בצורה שנראתה כנס-שמיים.

דקירה שהיתה מכונת ישר ללב לא הגיעה לעומק רציני. דקירה בימין החזה היתה המורה יותר, היא שהדאיגה את הרופאים במשך כמה ימים. עד שבדיקת-רנטגן חוזרות ונישנות הזכירו כי לא

סוד המדינה

ימים היתה תמונה זו, של המתנקש בחיי אורי אבנרי - אליהו גלילי - סוד-מדינה כאשר המיטרה, יחד עם מישפחת גלילי, פועלים שכס אחד כדי למנוע פירטומה.

(המשך מעמוד 17)
שון שבמגסרתה לחם ונפצע אורי אבנרי, ואילו אליה רגילה גם היא להחליט במי-הירות.

קטון למכונית שלי, נרדף אחרי-ה-איש“ קראה אורה, פתחה את מכוניתה והזניקה אותה ממקומה לתוך רחוב רופין. היא הספיקה לראות, באותה שניה ממש, את המתנקש נעלם מעבר לפינת רחוב רופין לתוך רחוב גורדון, מרחק כמה מאה מטרים.

ניסיון נוסף לרצח

כ אשר הגיעה אורה לאותו מקום, כבר נעלם האיש בעל הסודר הר-אדום לתוך רחוב בן-יהודה. אורה הגיעה לרמזור ההצטלבות, הסתכלה ימינה ו-שמאלה כדי לחפשו. היא ראתה אותו מייד מימינה, מרחק כמה עשרות מטר-רים מן הפינה, כשהוא ממתין בשלוה בי-תחנת מוניות השירות. באותו רגע הגיע למקום מיניבוס.

„קטון ועצור אותו“ ביקשה אורה מי-נחום, „אני אבוא מהצד השני“.

זולוטוב קטץ החוצה, ורץ אל התחנה אורה נכנסה לרחוב בן-יהודה נגד הכיוון (המסלול בכיוון זה, מצפון-לדרום, שזור לאוטובוסים ולמוניות בלבד), חלפה על-פני המיניבוס החונה, נעצרה, קפצה מי-מכוניתה ורצה אליו.

האיש בעל הסודר האדום ישב בשלוה בתוך המיניבוס, מאחורי הנהג, במכונית-ישבו עוד שני נוסעים. נחום ואורה עמדו ליד הדלת הפתוחה.

„אל תיסעו“ קרא זולוטוב אל הנחם,